

บริหารงาน...

บริหารอารมณ์ไปพร้อมๆ กัน

แลอรุณ พูนพิพัฒนธนศรี
นักพัฒนาศาสตร์บริหารมนุษย์

“ทำไมผิดพลาดเยอะมาก...ผิดเยอะมาก” และมันก็เป็นเหมือนแผ่นเสียงตกร่องวนไปวนมา

จนหูใจรู้สึกปวดหัว เดินลอยๆ ออกมาจากห้อง เพื่อนร่วมงานบางคนพยายามส่งสายตาให้กำลังใจ แต่หูใจเหนื่อยเกินไปที่จะรับรู้อะไรทั้งสิ้น

นี่ตามันคลอเบาๆ พร้อมทั้งจะลั่นสันเขื่อนออกมาในทันทีที่หูใจก้มหน้าลง

ตาพร่าไปหมด ทั้งที่มองเห็นไม่ชัด...หูใจฮึดพิมพังงานไปด้วยสัญชาตญาณ เย็นวันนั้นหูใจกลับบ้านพร้อมอาการปวดหัว และอาเจียนในที่สุด คงเพราะกลางวัน กินข้าวไม่ค่อยลง หูใจคิด มันตื้อๆ อย่างบอกไม่ถูก

เริ่มมีเสียงซุบซิบหนาหูเรื่องหูใจ ประสิทธิภาพการทำงานตกที่หูใจ เจ้าแม่ละเอียด แกทำงานเนี้ยบมาก แต่งาน Project CW8 ไม่รู้จะว้ายังไง มันรั่วเยอะอย่างหัวหน้าแสบจนจริงๆ ซะด้วย

งานที่หูใจเยอะเกินไปหรือเปล่า มีคนตั้งประเด็นขึ้นมาตั้งแต่ปรับโครงสร้างใหม่ งานแกน้อยลงนะ

ไม่รู้จะน้อยลงหรือเปล่า แต่ที่แน่ๆ ลูกทีมน้อยลงกว่าครึ่ง แกโดนแฉ็คพ็อตไม่เว้นแต่ละวัน

มีนา...แกเป็นลูกน้องประสาไร ไม่ช่วยลูกพี่งานหนักก็เต็มมือ จะช่วยยังไงกันละ

อ้าว!!! แล้วงานที่ผิดพลาดทั้งหลายเนี่ย ที่หูใจทำคนเดียวจริงๆ?!

แกโดนบอย คงเสียความมั่นใจ และพลัดใจไปเลย ใครจะไปมีกำลังใจทำงาน ดูสิโดนแต่ละดอก ข้าในทั้งนั้น

น้ำใบบัวบกก็ช่วยไม่ได้

พอทำงานพลาด หัวหน้าวาสิตาถึงเข็ดงาน เหมือนไม่ไว้ใจกัน คนทำงานเป็นระดับหัวหน้าแล้ว ควรจะให้โอกาสกันบ้าง หรือแอบสุมเข็ดก็ได้ ไม่ใช่เข้ามา ยังไม่ทันตั้งตัว เริ่มปฏิบัติกรเข็ดรายวันทันที

พื่อุ่นใจ

มากที่จะได้ทำงานร่วมกัน เพราะพี่ได้ยินชื่อเสียงในการทำงานของหูใจจากหัวหน้าคนก่อน หูใจทำงานดี รอบคอบ ไว้ใจได้

แต่ทำไมงานนี้มันผิดพลาดเยอะมาก จนไม่น่าเชื่อว่า เป็นฝีมือของหูใจ มันไม่ได้เป็นงานใหม่ เพียงแต่ว่า Scope มันกว้างขึ้น มีลูกค้า Complain หลายราย จนพี่แทบหูใหม่ ที่สำคัญเป็นลูกค้ารายสำคัญด้วย

พี่อุตส่าห์ไว้ใจให้เป็น Project Manager พี่คิดผิดใช่ไหมหูใจ มีอะไรจะแก้ตัว

เสียงบ่นแบบ Non-stop ของหัวหน้าวาสิตาดังไปไกล ทะลุทะเลวงออกไปนอกห้อง

คนข้างนอกไม่ได้อยากฟัง แต่ก็ได้ยินชัดเจน เหมือนนั่งอยู่ในวงสนทนาเดียวกัน

ต่างมองหน้า ยิ้มแห้งๆ ใสกัน อืมม!!! คราวต่อไป ใครจะโชคดี ได้รับเชิญให้เข้าห้องเย็น

หูของหัวหน้าวาสิตาแทบใหม่ แต่หูของหูใจซา และดับไปตั้งแต่ประโยคที่สอง หน้าตึงเขม็ง คิ้วเริ่มขมวด สายตาเหม่อลอย รอยยิ้มหายไป เสียงเริ่มห้วน ถามคำตอบคำ

น่าเห็นใจหัวหน้านะ เขาต้องรับผิดชอบภาพรวมงานทั้งหมด ที่ทำทั้งหมดก็เพราะอยากให้งานออกมาดี ถ้าทำดี...แกจะคงไม่ว่าอะไร

“น่าจะถามเราสักคำว่าเพราะอะไร จะแก้ไขอย่างไร ต้องการให้พี่ช่วยสนับสนุนอะไรไหม” ชูใจได้แต่นึกในใจ ไม่ทันไรน้ำตาก็เอ่อขึ้นมาอีก เรากลายเป็นคนอ่อนแอได้ยังไงกัน

Be Strong+++

มันไม่ใช่อย่างที่พี่เข้าใจนะคะ เออ...ทุกคำที่อยากพูด อยู่ในเพียงในลำคอ เสียงไม่มีพลังพอ

ช่างเถอะ พูดไปสองไฟเบ๊ย (ชูใจยิ้มกับตัวเอง) พี่ก็คงไม่รับฟัง หรือฟังแต่ไม่เชื่อ

แต่ท้ายสุดไม่มีใครสักคนกล้าเข้าไปถามไถ่ชูใจ ว่าเรื่องราวเป็นยังไง หรือเกิดอะไรขึ้นกับชูใจ

ผมเองโดนบอย เพียงแต่ไม่ต้องเข้าห้องเย็นเท่านั้นแหละ พี่วาสิตาแการุณาสงเสียงดังฟังชัด ดังยิ่งกว่า ตรงมาจากในห้อง แกรมระบุชื่อชัดเจนด้วยว่า

นายรังสรรค์ นายทำอะไรของนาย พี่บอกหลายหนแล้วใช่ไหม ว่ารายงานของลูกค้า ต้องเอาอะไรขึ้นก่อน จะทำล่อยๆ แบบนี้ไม่ได้ มีอยู่วันหนึ่ง หลังจากที่ร้ายยาวจบ แกพูดว่า “...ตั้งใจทำงานหน่อยได้ไหมรังสรรค์”

โหหห!!! บอกตรง พี่อยากจะสวนทันที แต่นายสติจุดรั้งไว้ “ใจเย็นไว้ก่อน นับ 1,2,3,4”

เฮ้ย!!! งานเราไม่ถูกใจแก อาจมีหลายเหตุหลายปัจจัย แต่เราเต็มที่ และตั้งใจทำงานทุกครั้งนะเว้ยยย

เขาก็เพิ่งทำงานกับแกได้แค่ 6 เดือน ไล่ที่แกบน ถ้าเป็นเจ้านายคนอื่น เขาก็โอเค หรืออาจเรียกไปตบตีนิดหน่อย ถ้าแกมีสติดีการทำงานรายละเอียดทำแบบนี้ ต้องเป๊ะ แบบอื่นไม่ได้ ทั้งที่ไม่ผิด แกก็ควรจะมีข้อสรุปกับเราดีๆ เราจะได้เข้าใจ และแกจะได้ไม่ต้องมาบ่นให้รำคาญ และอารมณ์เสียเปล่าๆ

การทำงานก็มีความสุข และทำให้ผลงานออกมาดีด้วย

แล้วใครจะกล้าไปบอกหัวหน้าวาสิตาล่ะ

จริงปะ!?! (ต่างพยักหน้าเห็นด้วย) จะเห็นว่า มีไม่กี่คนที่ไม่โดน แล้วลองไปถามสิว่า ทำงานอย่างไรไม่โดน ก็เห็นกันอยู่ ต้องถาม

แกเยอะๆ อันนี้ทำไงดี แล้วก็เข้าไปคุยด้วยบอยๆ หุยยย แกกำลังบอก ว่า พวกนั้นเป็นสายพันธุ์สตรอเบอร์รี่ละสิ

ใครพูด ใครพูด

เออ!!! เราโตแล้ว ทำงานเป็น ถ้าต้องคอยถามทุกอย่าง ก็ไม่ใช่ที่ไม่ไหวหรอกมั้ง เราควรมีอิสระในการทำงาน เพราะอะไรที่สงสัย เราก็ถามอยู่แล้ว มัวแต่ถามแล้วงานอาจล่าช้า เชื่อไหมว่า ถ้าเราไปถาม ก็จะได้คำตอบที่ดี “ทำงานกันไม่เป็นหรือไง”

“แกอาจจะชอบใจ สบายใจที่ได้บ่น” พี่สายชลเอ่ยขึ้น ทุกคนในวงเหล่มองด้วยสายตาเชิงถามมีด้วยหรือ

เคยอ่านในหนังสือ เขาบอกว่าหัวหน้าบางคนชอบบ่นลูกน้อง เสียงดัง ชอบจับผิดลูกน้อง ด้วยเหตุผล คือ ต้องการแสดงอำนาจความเป็นหัวหน้า

อย่าถือว่าเป็นหัวหน้า แล้วจะทำอะไรก็ได้ จริงอยู่...ทุกคนเกรงกลัวเพราะหัวหน้ามีอำนาจให้คุณให้โทษ ถ้าไม่จำเป็น อย่ามีเรื่องบาดหมางหรือผิดใจกับหัวหน้าเด็ดขาด อนาคตไม่รุ่งแน่นอน และจะทำงานไม่มีความสุขเลย

แต่คุณจะเป็นหัวหน้าที่ไม่ได้ใจลูกน้อง จะถูกลูกน้องนิทรา ลับหลัง และที่ตามมาคือ ประสิทธิภาพการทำงานโดยรวมของทีมจะต่ำกว่าความเป็นจริง

แล้วเรื่องนี้จะจบลงอย่างไร ถึงจะ Happy Ending ชูใจ ในวันที่มีพลัง...แอบถามตัวเอง

ปล่อยไปแบบนี้แหละ ดีแล้ว มันคงแก้ไขไม่ได้ ใครจะไปเชื่อ คนที่ทำงานพลาด ชูใจยังมีเครดิตอยู่อีกหรือ

ชูใจกำลังประชดชีวิตใหม่ คิดใหม่ชนะชูใจ

ถ้าเรื่องนี้เป็นหนัง และชูใจเป็นเพื่อนรัก เป็นกัลยาณมิตรกับนางเอก ซึ่งเจอปัญหาหนักใจ...แก้ไขไม่ได้

ชูใจจะบอกเพื่อนรักหรือว่า...ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เรา ปัญหาอยู่ที่เขา ปัญหานี้แก้ไขไม่ได้หรอก ทำใจเถอะ

ชูใจนั่งนิ่งนานเท่าไรไม่รู้ ลมเย็นโชยพัดมากระทบให้ชื่นใจ

ชูใจจะบอก...ชูใจคนที่ไมยอมแพ้อะไรง่ายๆ ให้ลองดูใหม่ ตั้งใจทำให้ดีที่สุด ไม่คาดหวังในผล เรียกความมั่นใจกลับคืนมา โดยวางแผนงานให้รอบคอบ ตรวจสอบงานอย่างมีสติ ประเมินสถานการณ์ให้รอบด้าน เรียนรู้ และเปิดใจเข้าหาหัวหน้ามากขึ้น เช่น มีปัญหาลำคัญให้ขอคำปรึกษาหรือการสนับสนุน เวลาคุยงาน ควรเสนอ และประเมินทางเลือกให้มากขึ้น รายงานหัวหน้าเป็นระยะ ทำงานอย่างเปิดเผย ปรับปรุงการตัดสินใจ ให้ถูกต้อง และทันสมัยการณไม่ลั้งเล บนข้อมูล และเหตุผล รวมถึงการไว้ใจ และมอบหมายงานให้ลูกน้องอย่างเหมาะสม

และที่สำคัญที่สุด ชูใจต้องบริหารงาน และบริหารอารมณ์ไปพร้อมๆ กัน พยายามรักษาใจให้อยู่ในแดนบวก แม้จะเจออุปสรรค และพายุ Keep Smiling

Happy New Year Happy (New) Choojai !!! (: